

A woman with long dark hair, wearing a traditional Chinese pink and yellow robe, is shown in profile, looking upwards. She has a small gold hair ornament. The background is a misty, blue-toned landscape with mountains and trees. The text is overlaid on the image.

ချိုသင်းမာ

**သရဲဘုရင်ရဲ့ချစ်လှစွာသော ဇနီးဆိုးလေး
(ယွမ်လော့ဖုန်း)**

((Chapter 1766 - 1783))

စာစဉ် (၈၅)

အပိုင်း(၁၇၆၆)
တခြားသော နယ်မြေ(၂)

ထို့ပြင် ချောမောလှပသော ဇနီးသည်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် အမျိုးသားသည် အိုးလန်၏ ဖြားယောင်း သွေးဆောင်မှုကို ခံရမည်ဟု သူမ မထင်ချေ။

"ကျန်းရှား နင် မမေ့ပါနဲ့ ... အိုးလန်နဲ့ နင် မတိုက်ခိုက်သင့်ဘူး"

ပွဲကြည့်ပရိသတ်က ဝင်၍ ဖျောင်းဖျသည်။

"အိုးလန်ရဲ့အစ်ကိုက ကောင်းကင်ဘုံအဆင့် ရောက်နေပြီ။ သူ့ကို ဆန့်ကျင်တာ မကောင်းဘူး"

"ဟုတ်တယ် ... ကျန်းရှား နောက်ဆုတ်လိုက်တော့။ ဒီလူရဲ့ဇနီးသည်က အသက်ရှူ မှားလောက်အောင် လှပလည်း အနောက်ပိုင်း ပညာသင်ကျောင်းတော်မှာ အိုးလန်ရဲ့အဆင့်အတန်းက မြင့်မားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလူက အိုးလန်ရဲ့အဆင့်အတန်းကြောင့် သူ့ရဲ့ဇနီးသည်ကို စွန့်လွှတ်လောက်တယ်"

"ဒါနဲ့လေ ဒီအဖြူရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အမျိုးသမီးကို ရင်းနှီးသလို ခံစားရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ မသိဘူး"

"တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးနေလို့လား"

ယွမ်လော့ဖုန်းက အနောက်ပိုင်း ပညာသင်ကျောင်းတော်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ကျော် ကြာခဲ့ပြီ။

သူမကို သိကျွမ်းခဲ့သည့် သူများ၏နေရာကို ကျောင်းသားသစ်များက

အစားထိုးခဲ့သည် ဖြစ်၍ ရှားပါးသည့် ပါရမီရှင်များနှင့် အကြီးအကဲခုံရုံးများ မှ ခေါ်ဆောင်ထားသည့် တပည့်များသာ သူမကို သိကြသည်။

ကျန်ရှိသောသူများသည် ကျောင်းသားသစ်များနှင့် စာမေးပွဲမအောင်မြင်သည့် အသုံးမကျသည့် လူနံလူ များသာ ဖြစ်သည်။ ငါးနှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ယခု ယွမ်လော့ဖုန်းနှင့် လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်က ကောင်မလေးကို မျက်မှန်းမတန်း မိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

"အိုးလန် နင် ဒီတစ်ခေါက် အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

ကျန်းရှားက မကျေမနပ် ခြေဆောင့်လိုက်ပြီး တောက်ခေါက်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အမှန်ပြောရလျှင် ခန့်ညားချောမောသော ယွမ်ရှောင်ကို သဘောကျသည့် မိန်းကလေးတိုင်း မနာလိုသည့် ခံစားချက် ဖြစ်ပေါ်မိသော်လည်း သိက္ခာစောင့်စည်းတတ်ကြသည်။

ကျန်းရှားက အိုးလန်ထက် ပို၍ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်သည်။ ယွမ်ရှောင်သာ လက်မထပ်ထားလျှင် နည်းလမ်းပေါင်းစုံသုံး၍ အိုးလန်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်မိလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ဇနီးသည်ရှိပြီးသား ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူမ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ချေ။

သူ့အနားကို ချဉ်းကပ်ပြီး သူ့ရဲ့ကိုယ်လုပ်တော် လုပ်ရမှာလား။ သူမရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးစားတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်ဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။

"ငါ့ရဲ့အောင်မြင်မှုကို နင်စောင့်ကြည့်နေလိုက်။ နင့်စကားတွေ ဘာမှ အသုံးမဝင်ဘူး"

အိုးလန် ထေ့ငေါ့လိုက်ပြီး မော်ကြားသော မျက်နှာအမူအရာဖြင့် ကျန်းရှားဘေးနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ကျန်းရှား၏ဘေးမှ ဖြတ်သွားစဉ်

တခြားသူများ၏ ပခုံးကို တိုက်သွားရန် သူမ မမေ့လျော့ခဲ့ပေ။ ကျန်းရှား၏ မျက်ဝန်းများ မည်းမှောင်သွားသည်။ တခြားသူများသာ ရှိမနေခဲ့လျှင် အရှက်မဲ့သည့် မိန်းမကို တိုက်ခိုက်မိလိမ့်မည်။

...

ယွမ်လော့ဖုန်းနှင့် ယွမ်ရှောင်က ယခု အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို သိရှိခြင်း မရှိ ကျောင်းတော်အတွင်းကိုသာ ဝင်ရောက်သွားကြသည်။ အကြီးအကဲခုံရုံး ထဲကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်သွားချိန် ဟန့်တားသူ မည်သူမှ မရှိပေ။

ငါးနှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျောင်းတော်တွင်းလည်း ပြောင်းလဲမှုများစွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ အရင်က ရင်းနှီးခဲ့သည့် မျက်နှာအားလုံးကလည်း ပျောက် ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

"ယွမ်လော့ဖုန်း နင်နောက်ဆုံးတော့ ရောက်လာခဲ့ပြီပေါ့"

တအံ့တဩအော်သံက ယွမ်လော့ဖုန်း၏ ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်သွား စေသည်။ သူ့ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး မြေခွေးမျက်နှာနှင့် ယောက်ျားကို ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟုန်လိ"

"နင် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတော့ ဒီကို ရောက်နေတာလဲ"

"အကြီးအကဲရှုခန်းက ငါ့ကိုလာရှာပြီး ဒီမှာ အကြီးအကဲလုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်း တာလေ။ ငါလည်း သဘောတူလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့သဘောတူထားတဲ့ ကိစ္စကို ငါမမေ့ပါဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါ နင့်ဆီမှာ ရောင်းစားထားပြီးသား ဖြစ်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ငါ သေသေ၊ ရှင်ရှင် နင် ငါ့ကို ပိုင်ပါတယ်"

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရောင်းစားထားတယ် ... ဟုတ်လား"

ထိုစကားက ယွမ်ရှောင်ရဲ့မျက်နှာကို မည်းမှောင်သွားစေသည်။ ယွမ်

ရှောင်က ဟုန်လိကို ကျောချမ်းစေသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။
ဟုန်လိက သူ့အကြည့်ကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားသော်လည်း ယွမ်ရှောင် ဒေါသ
ထွက်နေရသည့် အကြောင်းကို မသိချေ။

"ကျောင်းတော်ကနေ ငါထွက်သွားတဲ့ ငါးနှစ်အတွင်း အတော်လေး
ပြောင်းလဲသွားတာပဲ။ ငါသိတဲ့လူတွေ မရှိတော့ဘူး"

ယွမ်လော့ဖုန်းက ပြုံးကာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဟုန်လိကလည်း ပြန်ပြုံးပြ
လိုက်သည်။

"ငါးနှစ်ကြာခဲ့ပြီလေ ... ဒီကျောင်းက ကျောင်းသားဟောင်းတွေက ဒီက
ပြောင်းသွားပြီ။ ကျောင်းသားအသစ်တွေက အစားထိုးဝင်လာပြီ။
ကောင်းကင်ဘုံအဆင့်မှာ ကျန်တဲ့ ကျောင်းသားဆိုလို့ ငါတစ်ယောက်တည်း
ရှိတယ်"

"ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ"

အပိုင်း(၁၇၆၇)
တခြားသော နယ်မြေ(၃)

အနောက်ပိုင်း ပညာသင်ကျောင်းတော်တွင် သူမကို မှတ်မိနေသူများ ရှိနေမည်ကို ယွမ်လော့ဖုန်း စိုးရိမ်နေမိသည်။ တခြားသူများက သူမကို မှတ်မိနေလျှင် သာယာအေးချမ်းသော သူမ၏နေ့ရက်များ ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သည်။ ဟုန်လိက တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိ၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ငါ နင့်ကို စိတ်ပျက်စေခဲ့တယ်။ ငါ ဂူလေးကို မရှာနိုင်ခဲ့ဘူး"

"နင် သူ့ကို ရှာစရာမလိုအပ်တော့ဘူး"

ယွမ်လော့ဖုန်းက မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ငါ သူ့ကို တွေ့ပြီးသွားပြီ"

ဂူက ပိုင်စုဖြစ်မှန်း သူမ သိပြီးသားဖြစ်သည်။ တခြားသော ကိစ္စများကို ဖြေရှင်းချင်သည့်စိတ်ဆန္ဒ မရှိပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း အပိုစကားများ မပြောခဲ့ပေ။ ဟုန်လိက ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

"ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့။ ဒါနဲ့ အကြီးအကဲရှုခန်းနဲ့ တခြားသူတွေက လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်အနည်းအငယ်တည်းက နင့်ကိုရှာနေတာ။ ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့"

ယွမ်လော့ဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ယွမ်ရှောင်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဟုန်လိနောက်ကို လိုက်ပါခဲ့သည်။

အကြီးအကဲခုံရုံးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့် အကြီးအကဲအဖွဲ့က

သူ့ကို စောင့်မျှော်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

အမှန်ပြောရလျှင် ယွမ်လော့ဖုန်း အနောက်ပိုင်း ပညာသင်ကျောင်းတော် ကို ရောက်ရှိလာသည်နှင့် သူတို့ကို သတင်းပေးသည့် တခြားသူတစ်ယောက် ရှိနေပြီးသားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့အားလုံး စုရုံး၍ ဤနေရာတွင် စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ယွမ်လော့ဖုန်းက ခုံရုံးအတွင်း ဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့် စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန် ထိုင်နေသည့် အကြီးအကဲအားလုံးကို မြင်လိုက်ရသည်။

ရှုခန်း၊ ရှုဂူ၊ လျန်ဟိုင်၊ ချုံးထျန်းနှင့် ရွယ်ယင်တို့ ဖြစ်သည်။ ခုနစ်ပြည်ထောင်ကုန်းမြေစု၏ အနောက်ပိုင်း ပညာသင်ကျောင်းတော်သို့ သူမရောက်ရှိသည့် အချိန်တွင် ပထမဦးဆုံး သူမတွေ့ဆုံခဲ့ရသည့် သူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးက သူမလေးစားရသည့် ဆရာများလည်း ဖြစ်သည်။

"နောက်ဆုံးတော့ ရောက်လာပြီပေါ့"

ရွယ်ယင်က တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးသမီးအကြီးအကဲ ဖြစ်သည်။ သူမက ကုလားထိုင်က မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ယွမ်လော့ဖုန်း၏အနားကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လမ်းလျှောက်လာသည်။ တခြားသော အကြီးအကဲများကလည်း ယွမ်လော့ဖုန်းကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသော အကြည့်များဖြင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။ သူတို့က ယွမ်လော့ဖုန်းကို ဘာဆိုဘာမှ မသင်ကြားပေးခဲ့သော်လည်း သူမက သူတို့ကို ဆရာအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည်မှာ လုံလောက်ပြီဖြစ်သည်။

ယွမ်လော့ဖုန်း၏ဆရာဖြစ်ရခြင်းမှာ သူတို့ဘဝတစ်သက်တာအတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစရာ ဖြစ်ရပ်မျိုးဖြစ်သည်။

"ရွယ်ယင် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို အရင်ဆုံးပြော"

ချုံးထျန်းက ချောင်းခြောက်ဟန့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

"ဘာပြောရမှာလဲ"

ရွယ်ယင်က ယွမ်လော့ဖုန်းကို လှည့်မကြည့်ခင် ချုံးထျန်းကို စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

"ဖုန်းအာလေး ပင်ပန်းနေပြီထင်တယ်။ ဒါဆို အနားယူဖို့ ဆရာ ခေါ်သွား ပေးမယ်။ ငါးနှစ်လုံး ပင်ပန်းခဲ့တယ်မလား"

ယွမ်လော့ဖုန်းရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကျော်ကြားမှုကို လူတိုင်းက သိပြီးသားဖြစ် သော်လည်း သူမတွေ့ကြုံခံစားရသည့် ခက်ခဲမှုများနှင့် ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုများ ကို မည်သူမှ မသိနိုင်ပေ။

ယွမ်လော့ဖုန်းက ရွယ်ယင်၏မျက်ဝန်းတွင်ရှိသည့် နှလုံးသားနာကျင် သည့်ခံစားမှုများကို မြင်ရသောအခါ သူမ၏နှလုံးသားတွင် နွေးထွေးသည့် ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူမ၏ဆရာများနှင့် ခဏတာ ဆုံစည်းခဲ့ရသော်လည်း သူမ၏ဆရာများ က သူမကို စိတ်ရင်းအမှန်ဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။

"မလိုအပ်တော့ဘူး"

ယွမ်လော့ဖုန်းက ခေါင်းကိုခါပြီး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"အကြီးအကဲက ရှုခန်း ကျင်းအိမ်တော်ကို လာလည်တုန်းက အချိန်ရှိရင် အနောက်ပိုင်း ပညာသင်ကျောင်းတော်ကို လာလည်ဖို့ပြောထားတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခုရှိတယ်ထင်လို့ လာခဲ့တာပါ"

ရွယ်ယင်မှာ မသိစိတ်၏လှုံ့ဆော်မှုအရ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ဒီကိစ္စက တကယ်တော့ ဖုန်းအာလေးနဲ့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ ကျောင်းအုပ်

ကြီးနဲ့ ဖုန်းအလေးရဲ့ ဆက်ဆံရေးကြောင့်သာ ဒီကိစ္စကို အသိပေးရတာပါ"

"ဂျီကျိုးထန်လား"

ယွမ်လော့ဖုန်းရဲ့ နှလုံးသားလေး တင်းကျပ်သလို ခံစားရသည်။
ထို့ကြောင့် သူမလည်း စိုးရိမ်တကြီး မေးမြန်းလိုက်သည်။

"ဂျီကျိုးထန် တစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့လား"

ယွမ်ရှောင်က ယွမ်လော့ဖုန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဂျီကျိုးထန်
အတွက် ယွမ်လော့ဖုန်း စိုးရိမ်နေသည်ကို မြင်သောအခါ စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်ရသည်။ ယွမ်လော့ဖုန်းကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရခြင်းမဟုတ်။ ဂျီ
ကျိုးထန်ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူက ယွမ်လော့ဖုန်းကို
အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ထားသည်။ ဂျီကျိုးထန်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်သာ
သဘောထားထားသည်ကို သူအကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သည်။ သို့သော်လည်း
သူ၏မကျေနပ်သည့် စိတ်ကို ထုတ်ပြခြင်း မရှိပေ။ ရွယ်ယင်းက နှုတ်ခမ်း
လေးကို တွန့်ကွေးလိုက်သည်။

"သိပ်တော့ မကြာသေးဘူး။ ငါတို့ရဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ခုနစ်ပြည်ထောင်
ကုန်းမြေစုမှာရှိတဲ့ တခြားသော နယ်မြေလေးကို ရှာတွေ့ခဲ့တယ်"

"နတ်ဘုရားကုန်းမြေစုလား"

ယွမ်လော့ဖုန်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

"နတ်ဘုရားကုန်းမြေစု မဟုတ်လောက်ဘူး"

ရွယ်ယင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ဒါပေမဲ့ ငါတို့ကျောင်းအုပ်ကြီး ရှာတွေ့တဲ့ နယ်မြေက စိတ်ဝိညာဉ်
စွမ်းအားတွေ အရမ်းကိုပေါကြွယ်ဝတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ငါတို့အားလုံး
ဆန့်ကျင်နေတာကို လျစ်လျူရှုပြီးတော့ ခေါင်းမာမာနဲ့ စွမ်းအားတွေကို မြှင့်

တင်ပြီးတော့ အဲဒီနေရာကို ဝင်သွားခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့
ဒီခရီးက လွယ်မှာမဟုတ်လောက်ဘူးလို့ ငါထပ်တလဲလဲ ခံစားမိနေတယ်။
ဒါကြောင့် အဖြေရှာဖို့အတွက် ဖုန်းအလေးကို လာရှာတာ"
